

Édesanyák imái

Vigasz közösség

Drága Édesanyák!

Nagy szeretettel köszöntelek Benneteket Veszprémből ☺

Nemrég megérkezett az alapítónk, Veronica Williams angol nyelvű levele, amiben ír a Krakkói konferenciáról. Hála Judit édesanyának, aki lefordította a Newsletter több írását - így most Ti is elolvashatjátok.

Lelkemben és szívemben gyakran visszagondolok az Irgalmasság központjában eltöltött napokra: megérintettek Jézus szavai: -, ...legyetek irgalmasok..., - vajon mennyire vagyok irgalmas a családomban, munkakapcsolataimban, életemben... ?

Amikor a világ távoli részeiről összejönnek a koordinátorok, csodálatos megélni a sokszínűséget. Az édesanyák megnyilvánulásaiból mindig kiderül, hogy az anyák szíve, lelke a világon mindenhol egyforma – ugyan úgy aggódunk családjainkért, gyermekeinkért és hordozzuk őket és terheiket...

Többen odajöttek hozzám és elmondták, hogy ott ahol élnek (pl. Fiji szigeteken,...) a legjobb barátaink magyar édesanyja és vittek is nekik magyar nyelvű imafüzetet. Vagy elmondják, azt, hogy Magyarországon járva milyen ritka vendégszeretben volt részük.

Istennek Hála, hogy Veronica részt tudott venni a konferencián és hála azért is, hogy mi koordinátorok két évenként találkozhatunk megoszthatjuk tapasztalatainkat, az áldásokat az ÉI keresztül és feltölthetünk.

Veronica Williams alapítónk leveléből:

EGY RÖVID RIPORT A KOORDNÁTOROK KÉT ÉVENKÉNTI KONFERENCIÁJÁRÓL- 2017 SZEPTEMBER

Csodálatos áldás volt a Krakkóban tartott konferencia, amin 145 fő vett részt: országos koordinátorok és az ő munkatársaik, valamint 10 pap és 2 püspök. Az egyházi atyák jelenléte megerősített bennünket abban, hogy ők is támogatják a közösséget imáikkal és értékes gondolataikkal. Jó volt üdvözölni az új országos küldötteket, Fiji, Tonga, Esztonia, Fülöp szigetek és Kazahsztán országokból.

Lenyűgöző volt számomra ott állni egy ilyen hatalmas gyülekezet előtt, és a kezdetekre gondolni, - amikor mi, 5 asszony elkezdtünk imádkozni egy nappaliban. Ez annál is inkább mélyen érintett, mert egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy részt tudok venni.

Nagyon rosszul voltam a konferenciát megelőző időszakban; járnai sem tudtam, annyira gyengék voltak a lábaim. Könnyörögtem az Úrhoz, hogy mutassa meg az Ő Akaratát, - de az útításkáim azért készen álltak, mert „hátha”... A taxit megrendeltem reggel 6.30-ra, de rosszul állítottam be az ébresztő órám! 6 óra 10-kor valaki kopogtatott a hálószobám ajtaján, és kérdezte, hogy jövök-e. Nem gondolkoztam semmin, hanem gyorsan megmosakodtam, felöltöztem, és 6.30-ra mentem a taxihoz!!

Szinte csoda volt: azt hiszem Isten valahogy visszatartotta az időt!!!

Azért osztom meg veletek ezt a történetet, mert fontos megjegyeznünk, hogy ha ISTENNEK van egy terve, akkor semmi nem állhat az Ő útjába. Biztosra vettem: Ő tényleg akarja, hogy ott legyek, tolókokcistól, mindenestől...

El tudjátok képzelni, milyen rengeteg előkészület és ima előzte meg a konferenciát. Lucyna, Bogumila és Miraslow Testvér, a szervező bizottság, többször is átutazott hozzánk, Angliába Lengyelországból. Mélyen átérezte Isten szeretetét és jelenlétét, mely végig kísért bennünket: egy szív, egy lélek voltunk! Hamar rátaláltunk a konferencia címadó gondolatára: **„Krisztus az egész föld, és a mi életünk Királya.”** Kaptam egy képet a földgömből, és arra gondoltam, milyen csodálatos lenne, ha minden résztvevőnk kaphatna egy kis földgömböt ajándékba. Aztán csodálkozva hallottuk Bogumilától, hogy a Szentélyben a Tabernákulum formája éppenséggel a világ földgömbjének szokatlan formája! Milyen fantasztikus megerősítés volt ez nekünk! Azután a lengyel munkacsoport előkerített számunkra sok kis földgömböt, felrakták egy kiállító állványra, s végül mindenki ezt a búcsúajándékot kapta. Csodálatos emlék mindnyájunk számára.

A konferencia egyik fénypontja a különböző országokból érkezett küldöttek beszámolója volt, sok mély tanúságtétellel. Nem győzünk csodálkozni, hogy a Jóisten hogyan tesz hatalmas dolgokat a gyermekekkel szerte a világon.

Csodás látvány volt a 120 ország, /ahol jelen van az É I/ zászlóinak láncba kapcsolódása körben a teremben. Ez a szimbólum szinte mellbe vágott minket. Mindnyájan kis láncszemek vagyunk, de ha a láncszemek összekapcsolódnak egy erős láncot alkothatnak. Nagyon kell imádkoznunk, hogy semmi ne szakítsa szét a láncot!

Áldás volt számomra látni, ahogy a koordinátorok örömmel üdvözlik egymást, és megújítják a barátságot, két évvel az elmúlt konferencia után.

A hét közepén „Nyílt Napot” rendeztünk az Isteni Irgalom Templomában. Küldötteinket megkértük, hogy öltözzenek a saját népviseletükbe, s így egy rendkívül színes látvány bontakozott ki, amint a körmenetünk elhaladt a szálláshelyüinktől az Isteni Irgalmasság Templomába. Mivel Nyílt Nap volt, számos édesanya és pap utazott messziről hozzánk, hogy együtt legyünk ezen a különleges alkalmon. Utólag kiderült, hogy csaknem kétezren voltunk ott! Az értünk mondott szentmisét Krakko Érseke celebrálta, két püspökkel, és mintegy 20 pappal egyetemben! Az Érsek atya nagyon megható szentbeszédet tartott; ennek egy részét közreadjuk itt.

Kedves Édesanyák, ti imádkoztok a gyermekeitekért. Nagy ellentétben vagytok azzal, amit ez a világ nyújt. Ti tudjátok, hogy nem elég szülni és fizikailag felnevelni a gyermekeket.

Anyának lenni azt jelenti: Úgy szeretni, ahogy Jézus szeret mindnyájunkat: irgalmas szeretettel, mely megnyitja az ajtót az örök életre.

Át kell adnotok magatokat ennek a SZERETETNEK. Gyerekeitekért való imádságtok ennek a jézusi szeretetnek a kifejeződése, így gyermekeitek megérthetik, hogy a legfontosabb dolog az örök élet elnyerése. Tudjátok, hogy meg kell találniuk, meg kell érteniük Jézust, vagyis találkozniuk kell Vele, az Irgalom Urával.

A gyermekeitekért való imákkal az Egyházat is építitek, a jelenlegit, és a jövő Egyházát. Ők lesznek majd felelősek az Egyházért az eljövendő években, ezért van az, hogy az imáitok építik az Egyházat. Kedves Édesanyák! Ne hagyjátok abba az imádságot, hogy az új generációk Egyháza élettel teli legyen! Az Evangéliumnak ezek a szavai rólatok szólnak: „ A Bölcsességet igazolja minden gyermeke.” Amen

Amikor kézhez kaptuk a szentbeszéd fordítását, egészen elzékenyültem, mert emlékeztetett Édesanyám szavaira, aki ezt mondta közvetlenül a halála előtt:

„...az Édesanyák imái meg fogják újítani az Egyházat.”

Ennek a különleges napnak az estéjén Lengyel népi táncosok szórakoztattak bennünket.

Egész héten egyensúlyban volt egymással az ima, a tanítás, a gondolkodás, kiscsoportos beszélgetések, valamint a nevetés és öröm. Igazán örömteli alkalom volt csütörtök este is, különböző országokat hívtunk meg, hogy adjanak elő valamit, legyen az dal, tánc, történet, vagy akár egy kis jelenet. Ismét megállapíthatom, hogy nagy tehetségek rejlenek az ÉI – ban; dallamos hangok, mesterfokú táncosok, jó mesélők és tehetséges színészek. Nagy öröm volt látni, hogy a papok és püspökünk is részt vett mindenben.

Természetes, hogy a hét pénteken az ÉI találkozóval zárult. Kis könyvecskénkben a 6 számú ima most még nagyobb jelentőséget nyert. „Drága Urunk, egyesítjük imánkat a világ összes É I csoportjával...” És ez ott játszódott le a szemünk előtt!

Egy másik áldás, melyet szeretnék megosztani veletek, tanúságtétel egy anyától, aki különösen kérte az imát a fiáért, a konferencia elején. A fia már egy éve olyan depressziós volt, hogy abba kellett hagynia a tanulmányait. Elszigetelte magát a szobájában, és nem evett rendszeren. A konferencia vége felé az édesanya kapott egy sms-t a lányától, aki szintén otthon lakott.

Az állt benne, hogy a bátyja előjött a szobájából, főzött valamit a konyhában, mi több, pozitívan reagált, amikor a nagyszülők ebédre hívták!!! Milyen hatalmas a mi Istenünk, és milyen csodálatosan mutatja ez a történet is, hogy a Jóisten hallja és megválaszolja egy anyai szív imáit!

Bogumilával, Lucynával, Maryvel és Carolyn-nal együtt volt szerencsénk meglátogatni Stanisław Dziwisz (Sztanyiszlav Dzivis) bíboros urat, krakkói metropolita érseket. A néhai II. János Pál egykori személyi titkárát. Meleg fogadtatásban részesített minket, megáldott bennünket, és arról biztosított, hogy ha ismét Lengyelországban járunk, szívesen celebrálna nekünk szentmisét.

.....

Néhány gondolat a konferencián írt saját jegyzeteimből:

ÖRÜLJÜNK AZ ANYASÁGNAK! Mert néha csak fájdalmat érzünk. Adjuk vissza **MÉLTÓSÁGÁT!**

Legszébb karrier édesanyának lenni és a gyermekeket Istenhez vezetni.

A gyermekeink a saját útjukon mennek, de ha átadjuk őket az Úrnak, Ő majd megmutatja nekik, hogy merre menjenek. Mindig meg kell őket hallgatni, nem szabad erőltetni, hanem újra és újra átadni. Ne aggódjunk, nem fognak elveszni!

Már első nap minden ország koordinátora külön felajánlotta saját országát a Világmindenség Királyának – az Ő Gondviselésébe, tenyerébe helyeztük országunkat (országunk térképét tettük a kosárkába) – igen nagy megkönnyebbülést éreztem, amikor teljes bizalommal átadtam: az édesanyákat, gyermekeket, családokat, minden embert, politikust, minden bajt és nehézséget... – éreztem és tudtam, hogy Ő gondoskodni fog...

Nem a politikusok fogják megváltoztatni a világot, hanem mi, akik térden állva imádkozunk.

Isten a szeretet – hogy akarhatna nekünk rosszat!

Örömteli alázattal bízunk, ahogy a Szűzanya tette és nem fogunk csalódní. Ha igent mondunk, világosan fog utat mutatni nekünk. Ez azt jelenti, hogy Krisztus van a középpontban.

Az Úr használ minket hibáinkkal, gyengeségeinkkel együtt.

Csehországban, Szlovákiában, Oroszországban, Spanyolországban nagyon gyorsan terjed az ÉI.

Tanúság Ausztráliából: egy pap, aki nem támogatta az ÉI-t kiküldetésbe került Csehországba. Ott hallotta és megismerte az ÉI-t ezután hazatérve, szabad utat adott az imának.

Azzá válni, akivé teremtett minket az Isten. Ő meg akarja tölteni szíveinket szeretettel, és meg akar szabadítani a fájdalomtól, félelemtől, bizonytalanságtól. Átvezet minket a nehéz időkön. Azt szeretné, ha békében és reményben élénk. Nem leszünk boldogok, amíg nem az Ő útján járunk,

A szentmisét többször az az angol püspök tartotta, aki nagyon támogatja az ÉI-t. Sz. Máté ünnepe volt: evangélium Mt 9/9-13. Püspök atya beszélt az irgalmasságról és a megbocsájtásról. Nagyon nehéz megbocsájtani, mert a kor most azt harsogja, hogy mi vagyunk az univerzum központja – ezt sugallja a gonosz.

Akkor tudunk megbocsájtani, ha a saját bűneinket látjuk és nem mások bűneit. Mások bűneit ne engedjük a tudatunkba, gondolatainkba. Arra összpontosítunk, hogy a saját bűneinket fedezzük fel, hogy mi megtisztulva oda tudjunk állni az Úr elé. Ahogyan én megbocsájtok, úgy bocsájtanak meg nekem is.

Ennek a napnak végén tették le a koordinátorok, köztük én is, fogadalmukat az Oltáriszentség előtt az Irgalmasság templom altemplomában a következő két évre.

Ezt a pillanatot Veronica a következő szavakkal vezette be: „... nem csak emberek között, családtagok között vannak nehézségek, meg nem bocsájtások, feldolgozatlan és eloldozatlan bűnök, hanem egész országok, népek és nemzetek között és az elkövetett bűnök és a be nem gyógyult sebek megnehezítik életeinket és tovább, a gyermekeink életét is...”

Amelyik koordinátor úgy érzi, lépjen ki és nemzetük, országuk nevében engesztelődjenek ki, kérjenek bocsánatot,„... nagyon erős pillanatok következtek. Veronica elsőként lépett ki, kihívta az indiai koordinátornőt és bocsánatot kért tőle...és így sorban nagyon sokan , főleg Európából léptek ki...én is a szlovák koordinátorral, Jankával kértük országaink nevében a teljes kiengesztelődést és gyógyulást az Irgalmas Úr Jézustól. Utána lengyel, cseh, szlovák, magyar koordinátorok letérdeltünk az orosz koordinátorral...Csodálatos megkönnyebülés percei voltak ezek.

TANUSÁGTÉTELEK a Newsletterből:

Fiatal életek megváltoznak:

A lányom anorexiája sötét, nehéz időszak volt. Engem, mint édesanyát úgy éreztem, fojtogat a félelem. Családunk is nagyon nehéz időt élt meg: válás, iskolaváltoztatás... Addig csendes lányom szelleme, lelke felháborodott, és tehetetlen érzéseit erőssé változtatta azáltal, hogy ő maga kontrollálta az étkezéseit. Csontvázzá soványodott, és tudta, hogy minden orvos és az egész családja eszén túljárhat, akik mind megpróbálják visszatartani attól, hogy halálra éheztesse magát. A halálos anorexia tűnt a legjobb barátjának. Együtt erősek voltak.

Egész idő alatt tudtam, hogy Anyám és az Édesanyák Imái csoport messze – távolban imádkoznak értünk, és örültem ennek. A támogatás, melyet ezektől az asszonyoktól kaptam, akiket nem is ismertem, szinte kézzel fogható volt, olyan, mintha átadtam volna magam egy váll-masszírozásnak.

Egyszerűen tudtam, hogy valahol messze, édesanyák csoportja felajánlja nekünk a szeretetét, imádkozik, hogy kijussunk a bajból. Nagyon hálás voltam.

Miután iskolát változtattunk sokan kérdezték : „Hogy jutott eszedbe, hogy Franciaországba küldd a lányodat iskolába?” Mindig azt feleltem: „Nem is tudom. Tényleg különleges döntés volt, otthagyni minden orvosi felügyeletet, s hagyni, hogy messzire elmenjen mindenkitől, aki problémának látta őt. Egy jótékonsági alapítványtól kaptunk anyagi segítséget, és vállalva a kockázatot, elhelyeztük őt Dél-Franciaországban egy gyönyörű iskolában. Ott abbahagyta az anorexiát, egyszerűen megszabadult tőle, kivirágzott, és többé nem nézett vissza.

Nemrégiben találkoztam az ÉI csoport egyik tagjával, aki elmondta, milyen erős hittel imádkoztak értünk mindnyájan, és akkor egy csodálatos felfedezést tettem. A megoldás, amelyet a lányom számára találtam, a rendkívüli döntés, hogy engedjük el őt a közelünkből – nem tőlem jött. Az Édesanyák imái csoport tagjainak nyílt szívéből és imáiból jött. Csak azt tudom kívánni, bárcsak mindenkinek lenne valakije, aki így tud imádkozni érte, és találna kivezető utat a problémáiból. Örökké hálás vagyok. É.a.

.....
És végezetül, biztos vagyok benne, hogy mindnyájan helyeseljük ezeket a szavakat, melyeket egy édesanya küldött:

Kedves Veronika,

a Te „igen”-ed sokunk számára lehetővé tette, hogy mi is „igent” mondjunk.

Mint te is tudod, az ÉI egy csodálatos, égből jövő ajándék. Nekünk, anyáknak megtanítja az imádkozás helyes módját, és ugyanakkor gyógyít bennünket. Nekem azt tanítja, hogy nem tudom megváltoztatni a családomat, vagy magamat, csupán beszéd által, hanem csak imádság által. Védelmezi a gyermekeinket és az apjukat. Imáinkkal meg tudjuk erősíteni a következő generációt.

Tudjuk: Isten megígérte, hogy velünk marad.

Köszönünk neked mindent! Isten áldjon!

A közbenjáró imádkozók: akik naponta imádkoznak az ÉI munkájáért a saját országukban, és imáikban mindnyájunkat Isten kezébe helyeznek.

Minden csoportot bátorítunk, hogy legyen valakijük, aki minden nap imádkozik értük.

Ha úgy érzed, hívásod van arra, hogy közbenjáró legyél, kérlek, lépj kapcsolatba a Koordinátoroddal,

- **Szükségünk van rád!!**

Drága Édesanyák!

Idén, április utolsó hétvégéjén, gyűltünk össze néhányan az ÉI lelkigyakorlatra. A hely, az idő, az résztvevő édesanyák, Iván atya lelkivezetése,...minden csodás volt! Istennek legyen hála! Feltöltődve mentünk haza, családjainkhoz.

Iván atya időhiánya és leterheltsége miatt lemondott az ÉI lelkivezetéséről az év elején. Lelkigyakorlat végén megköszöntük neki a 4 év lelkivezetését, ÉI támogatását imával és jelenlétével.

Kéjük, hogy imádkozzatok, hogy az Úr küldjön egy lelkivezetőt közösségünk számára.

Zsuzsanna édesanya megosztása a lelkigyakorlatról:

Nagy örömmel készültem az édesanyák imái közösség háromnapos lelkigyakorlatára. Elhatároztam, hogy most nemcsak beesek az egyes tanításokra, a szentmisékre, hanem ajándékként fogadom ezeket a napokat, elcsendesedem, testben és lélekben egyaránt próbálok tölteni. A helyszín – a Tihanyi Bencés Apátság és vendégháza – már önmagában is alkalmas volt erre. A lelkigyakorlat témája: belső megmozdulásaink és a megfontolt megkülönböztetés is nagyon érdekesnek ígérkezett.

Iván atya a szent Ignáci lelkiséget alapul véve mélyen kifejtette belső megmozdulásaink forrásait, mozgató rugóit. Kihangsúlyozta a helyes önismeret szükségességét a belső megmozdulásink felismerésekor és megkülönböztetésekor. Minél mélyebb személyes kapcsolatot tudunk kialakítani a Teremtővel, annál jobban sikerül magunkat is megismerni. Beszél a jó Isten felé mutató belső megmozdulásainkról, a vigasz jeleiről, az Isten elgondolása szerinti hiteles énünkről. Felsorolta a nem hiteles énünk jellemzőit, a lélek zavarának, a vigasztalanság állapotának felismerését. Felhívta figyelmünket többek között arra, hogy nyugodtan mondjuk ki érzéseinket, azonosítsuk azokat, hiszen az érzéseink mutatják meg, hogy a múltunk, hogy hat ránk. De soha ne engedjük, hogy az érzéseink, főleg a harag és más negatív érzelem eluralkodjon rajtunk.

A lelkigyakorlat záró szentmiséjének homíliájában kapott gondolatokkal összegezve:

1./ szeretett teremtmények vagyunk valamennyien. Isten végtelen szeretete mondott igent az életünkre.

2./ el tudjuk fogadni ezt a szeretetet, tovább is tudjuk adni, meg tudunk bocsátani, sőt adott esetben háttérbe is tudjuk szorítani saját érdekünket, nem hibáztatunk másokat, sem pedig körülményeinket a nehézségeink, kudarcaink miatt.

3./ Felismerjük és kérjük is az Isten gyógyító kegyelmét életünkre, teljesen átadjuk félelmeinket, szorongásainkat. Isten irgalmas szeretete a múltunkat is beragyogja, gyógyítja, így hálával élhetjük a mindennapjainkat.

4./ „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. „Arra rendelvelek, benneteket, hogy elmenjeteK, gyümölcöt teremjeteK!... Azt parancsolom nekteK:szeresséteK egymást! „/Jn 15,1/

Úgy éreztem minden édesanyát nagyon mélyen megérintett a tanítás, az elmélkedések, a szentségimádás. Szívesen gondolok a közös étkezésekre, együtt töltött estékre, jó beszélgetésekre. Nagy örömmel éltem meg a reggeli tornákat a közösségi ház teraszán a csodálatos panorámával.

Hála és köszönet, hogy részese lehettem ennek a három napnak. Külön köszönet a szervezésért Janának, Ágotának, Iván atyának a tanításért, a szentmisékért.

Tanúságtétel:

Középkorú lelki édesanya vagyok. Az apámmal való kapcsolatom rendeződése miatt nagy hálát érzek. Megegyeztünk, hogy többet nem szakítjuk meg a kapcsolatunkat. A szüleim válása nem az én hibám.

Feltartóztathatatlanul ömlötteK a könnyeim az utóbbi É. I. alkalmakon, mert átéltem, amint kitisztult egy mély seb bennem. Sírtam a szüleim bűneinek terhe alatt, és sirattam a magam bűneit, hibáit.

Azt gondolom, hogy az apa és lánya viszony nem csupán a felnőtt kori párkapcsolatot befolyásolja, hanem a mindennapi élet megélésének módját is. A női létmódot a hétköznapijainkban. Apróságokat. Látszólag jelentéktelen dolgokat. A rendeződés ugyan még folyamatban van, de a találkozás óta azt vettem észre magamon, hogy amin eddig hiába vagy nagy erőket megmozgatva tudatosan dolgoztam, az most erőlködés nélkül könnyedén megy . Belül hullottak le rólam láthatatlan bilincsek, szabadabb, felszabadultabb, igazabb önmagam vagyok. Fesztelenebbül tudok kapcsolatot teremteni férfiakkal is. Nem félek velük beszélgetésbe bonyolódni, beengedni őket a magán szférámba. Adni tudom a figyelmemet, a kedvességemet nekik. Azt hiszem, ez egyrészt a személyiség érése, másrészt viszont egy ilyen alaphelyzet rendezése rengeteget számít! Másképp nézek ki magamból, másképp csukom az ajtót, másképp szólalok meg. Megszűnt egy bizonyos állandó kontroll alatt tartott női arrogancia. Kontroll alatt, mert ugye én "jó keresztény vagyok"... Talán mondhatom, a sértett női önérzet az, ami megbékélt önmagával. Elhallgatott a kritikus, ironikus énem. Bizonyára egy pszichológus rögtön találna magyarázatot. Nem kell, én is tudom az összefüggéseket. De más tudni, és más megélni.

Többünknek van sérült apa- lánya kapcsolata a csoportban. Van, aki említette már, és van olyan felnőtt nő, édesanya köztünk, aki nem is ismerte az apját. Arra a felismerésre jutottam, hogy minden felnőtt gyereknek venni kellene a bátorságot, és el kellene rendeznie ezeket a viszonyokat, mert tudat alatt ezek a rendezetlenségek ott vannak, működnek, kifejtik ártó hatásukat. Igen, az eszemmel régóta tudtam ennek létfontosságáról, de amíg agyban foglalkozom vele, addig csak ter. Amíg nincs róla személyes tapasztalat, addig csak szöveg, élettelen gondolat.

Mióta nemcsak gondolom, hanem élem is ezt a megbékélést, szavak kerültek a helyükre, úgy, mint elengedés, megengedés, elfogadás, megnyílás, bizalom, szelídség, jóság. Értelmük lett. Belsővé kezdenek válni.

Öröm és hála van bennem. Az édesapákért ezekkel a gondolatokkal imádkoznék ma:

Kedves édesapák, nagyapák, leendő édesapák! Legyetek tudtában a felelősségeteknek, legyetek tudatában annak, hogy milyen fontosak vagytok a lányaitok számára! Egyetlen elismerő szó, egyetlen elfogadó gesztus beragyoghatja a lányotok életét. Megerősítheti őket. Felemelt fejjel járhatnak az utcán.

Anyák, kedves anyák! Tisztázzátok az apátokhoz fűződő érzelmeiteket, mert a tisztázás után máshogy fogtok a férjeitekre nézni. Akkor majd igazabban tudjátok őket emelni, tisztelni, elfogadni, megérteni. Ha az apával mindent elrendeztetek, akkor lesz a férjetek igazán a család feje. Igazi vezető. Addig csak erőlködés az egész. Ego projekt.

A fiatal lányoknak azt mondanám, hogy inkább válasszák a családot a karrier helyett. Végezzenek iskolákat, valahogy fél lábon, ha már a mai világban ez kell, de különben hagyni kell a csudába a karriert! Egy nő karrierje a családja. Első helyen a férje. Az az igazi karrier. Abba fektessen energiát. Meg önmagába, hogy mindezt jól, főállásban tudja csinálni. Hogy ne fáradjon bele, hogy legyen hozzá elég kitartása, ereje. Mert nincs tökéletes, senkinek nem jár a tökéletes. Minden más munka csak hobbi.

És igen, most értettem meg, miért hangoztatják a mai Magyarországon, hogy a legfontosabb érték a hit és a család. Mindedig elfogadtam, beláttam, ésszel értettem, de csak most született meg belül a mindent megértés könnyűsége. Csak most hatoltam a dolgok mélyére.

A család megtartó erő. A hit megtartó erő. Nyugat- Európában mindegyik halódóban van. Nap mint nap látjuk ennek történelmi következményeit a tévében.

Szeretettel írtam, és hálával a közösségért: A.

.....
Drága Édesanyák!

Közeledik a nyári szünet - édesanyáknak, nagymamáknak szép időszaka, amikor talán több időt tölthetnek gyermekeikkel, unokáikkal.

Kívánunk Mindnyájatoknak áldott, szereteteli sok közös időtöltést!

Szeretettel és imában egyesülve: Jana és a veszprémi édesanyák